

היה שירת עגלות שנוטרה עזובה בכניסה למושבה. זמן רב אחרי נסיגת התורכים, עוד עמדו שם העגלות האלה והaicרים פחדו לicut בהן. היו אלה עגלות נדולות שהיו נרתמות לשורדים אנטולאים עם קרניות גדלות ועגלות קטנות רתומות לחמורים. בעגלות האלה היו מעבירים תחמושת לצבא.

דרך הנסיגת הראשית של התורכים והגרמנים הייתה דרך גשר הירדן ליד שער הירדן. אלא שהגשר צר, והדרכים צרות, ורבים לא יכלו לעبور. אלה פנו צפונה ועברו בדרך ליד מטולה לכיוון חיים והצפון, בדרך הפונה לבנון שנראתה מהמושבה.

קלוריסקי הבהיר אצלו בבית בימי הנסיגת כמה קצינים גרמנים. אם העربים היו פוגשים אותם בסביבה, היו מפשיטים אותם ערומים ולקחים מהם הכל. אולי אפילו הורגים כמה מהם. אצל קלוריסקי היה מקום בטוח. כאשר נכנסו האנגלים עדין ישבו אצלם קצינים גרמנים שרצו להציג. קלוריסקי גם נתן הוראה שאם אנשי צבא תורכים יבקשו, יש לחתם להם עגלות לנסיגת. וזהו אישית האחראי לגבי הפיצויים. שתי עגלות יצאו ממטולה ועגלת אחת מכפר גלעדי, לעוזר לתורכים בנסיגת.

אחרי כמה ימיים הייתה התקפה של אווירוניים אנגלים על שירת הנסוגים והחברים מכפר: לעדי עזבו את העגלות וחזרו הביתה, ואילו חברנו ממטולה המשיך, וחזר עם רכוש...

אנשי הצבא התורכי רק רצו הביתה! ברחו ברגל, השאירו הכל. העربים שדדו כל מה שנשאו זחרים - סוסים, פרדות. אותו איש מטולה בא בחזרה עם העגלה שלו, ועם עגלה נוספת מפורקת, ועוד שני סוסים מאחור, מכל שהשירו אחריהם התורכיים.

בוקר אחד באולטובר, שוב הינו על הגורן, מופיעה פטאום קבוצת סיירים הודיים עם קצינים אנגלים. רכובים על סוסים גדולים עם רמחים. נדהנו, הינו מופתעים לזלוטין.

בראשם רכב רסין אל יוסוף השיח של חלסה שהראה להם את הדרכ.⁴² בעודם נכנסים, יצאו מהצד الآخر של המושבה אחרוני התורכים הנסוגים. האנגלים ראו אוונס ונתנו להם לצאת. כל מטולה יצא לקראותם! קיבלו את הקבוצה בחגיגות רבה בבית הספר.